

En nat i New Hampshire - for 50 år siden

„Da jeg en dag i oktober i 1965 vendte hjem fra arbejde, var vores gade stopfyldt med biler. Jeg parkerede længere nede ad gaden og gik det sidste stykke hjem. Jeg var næppe kommet ind ad døren, før jeg blev omringet af journalister og fotografer fra radio, tv og aviser. Barney talte i telefon med nogen i London. Jeg var stadig lige klog, indtil Barney pegede på en avis på bordet. Jeg så overskriften, der skreg: UFO gyser - »New Hampshire-par bortført!« Jeg greb avisen og løb ind på badeværelset. Jeg var alt for oprevet til at læse, for jeg vidste, at vores oplevelse nu var spredt for alle vinde. Historien var forsidestof i fem dage i en artikelserie skrevet af en journalist, vi aldrig havde mødt eller talt med. Vi havde forsøgt at hemmeligholde oplevelsen, for som Barney sagde: *Hvis min bedste ven fortalte mig, at han havde oplevet dette, ville jeg ikke tro ham. Så hvordan kan vi forlange, at andre skal tro os?* Efter offentliggørelsen blev vi invaderet af folk, som ville vide mere om denne oplevelse...”

- Betty Hill, 1974.

En køretur i natten

Natten mellem den 19. og 20. september 1961 var Betty og Barney Hill - bosiddende i byen Portsmouth, New Hampshire - på vej hjem ad Hovedvej 3 (Daniel Webster Hovedvejen) efter et weekendophold ved Niagara Falls. Deres gravhund sad på bagsædet. Ægteparret havde spist et let måltid på en restaurant i Colebrook klokken 22.05 og var enige om, at de nok ville være hjemme klokken 2.30 eller senest kl. 3.00.

Kort før midnat, da de havde nået Croveton i New Hampshire, opdagede de i sydvest et kraftigt, stjernelignende lys, der så ud til at bevæge sig. Nattehimmelen var klar og lys pga. månelys. Lyset bevægede sig under Månen og over planeten Jupiter, der stod lavt på himlen, fløj opad vest for Månen og derefter videre nordpå.

Betty Hill mente, at lyset var meget kraftigere end Jupiter, og at det så ud til at være langt væk. Ægteparret troede, de så et stjernesud, „der faldt opad“, et fly eller en satellit.

Mens de fortsatte køreturen, med en hastighed der aldrig oversteg 50 km/t, blev Betty mere og mere urolig over objektet. Barney standsede flere gange, så Betty kunne betragte objektet gennem en 7 x 50 kikkert. Barney var overbevist om, at der ikke var grund til bekymring. Det var nok bare et rutefly på vej til Montreal.

Pludselig fløj objektet i en bue vestpå og endte med at flyve mod øst - lige mod dem. Denne manøvre forbavsede Barney. Intet fly kunne pludselig ændre kurs på denne måde. Det så faktisk ud, som om objektet havde opdaget dem og nærmede sig for at studere dem. Muligvis et jagerfly i lav højde.

Deres bil var den eneste på vejen, og de havde ikke mødt andre i længere tid. De kørte desuden gennem et næsten ubeboet område. Objektet, der stadig befandt sig til højre for dem, mens de kørte, var nu så tæt på, at Betty kunne se detaljer gennem kikkerten: Et lysfelt, der først så ud til at være rektangulært, men derefter bueformet, som om det kom fra kanten af en skiveformet genstand. Betty så også noget andet interessant. Det mystiske objekt fløj i en mærkelig trappelignende kurs. Objektet „stod på højkant“, hver gang det „klatrede“ et trin opad. Det så desuden ud til at rotere hele tiden.

Genstanden nærmede sig. De kunne nu se, at lysfeltet ikke gik rundt om hele objektet, men begrænsede sig til omkring halvdelen af objektets overflade. Resten af objektet var mørkt, hvilket medførte, at objektet så ud til at blinke, når det roterede. Ægteparret kunne på intet tidspunkt se detaljer på objektets overflade bag lysfeltet; men de mener, at objektet lignede en flad, rund skive.

Barney satte hastigheden ned. De befandt sig nu syd for Franconia Notch og Indian Head i White Mountains og 3,7 km nord for North Woodstock. Objektet svævede foran dem til højre for hovedvejen „otte til ti etager“ (20-30 m) over jorden. Højden og afstanden var meget svære at vurdere, men objektet var sandsynligvis ikke mere end 100 m borte. Ægteparret kunne nu se, at lysfeltet langs objektets kant var en række vinduer, som udsendte et blændende, blåhvidt lysskær. Objektet roterede ikke længere, og på hver side af det var der et rødt lys.

Barney standsede bilen, men lod motoren gå og lyset være tændt. Betty rakte ham kikkerten, og han steg ud af bilen for at iagttage objektet. På dette tidspunkt ændrede objektet position fra højre mod venstre foran bilen. Barney mente dog stadig, at det han så, måtte have en naturlig forklaring - måske en militærhelikopter, der lavede sjov med dem? Han var dog forundret over, hvor ubesværet objektet bevægede sig og foretog pludselige stop, samt den totale mangel på lyde afstanden taget i betragtning.

Den forreste del af objektet hældede lidt nedad og kom ned mod ham. Barney opdagede 5-11 skikkelser, der så ud til at iagttage ham fra vinduerne. De så ud til at befinde sig i et rum, der omkransede et centralt rum. Pludselig opstod der en heftig aktivitet. Skikkelserne for omkring, vendte ryggen til vinduet og bevægede sig, som om de betjente nogle instrumenter på væggen. En skikkelse blev stående ved vinduet. I samme øjeblik begyndte de røde lys at bevæge sig bort fra objektet, og Barney kunne se, at de sad på spidserne af to „finner“, der stak ud fra fartøjets sider.

Betty sad i bilen og holdt øje med Barney, der hele tiden gentog: *„Det kan ikke være sandt! Det kan ikke være sandt! Det er jo latterligt!“*

Besætningsmedlemmerne var ifølge Barney menneskelignende væsner klædt i skinnende, sorte uniformer og sorte kasketter med skygge, der kunne ses, når væsnerne drejede hovedet. Uniformerne lignede glat læder. Da væsnerne stod ved vinduet, kunne Barney se deres kroppe helt ned til bælttestedet, og da de gik tilbage mod væggen, var deres ben delvis synlige. Væsnerne mindede Barney om tyske officerer, idet de bevægede sig roligt og effektivt og uden tegn på sindsbevægelser - bortset fra en skikkelse ved instrumentpanelet. Skikkelsen kiggede over skulderen og smilede.

Objektet var nu så tæt på, at det fyldte hele synsfeltet i kikkerten. „Lederen“ i vinduet havde en vis tiltrækningskraft på Barney og gjorde ham meget bange. Barney kunne næsten føle „lederens“ intense viljestyrke til at udføre noget.

Barney troede, han skulle fanges og bortføres ligesom „en fisk i et net“. Han var nu fuldstændig sikker på, at det ikke var et almindeligt luftfartøj, men noget fremmed og ikkejordisk med intelligensvæsner ombord.

„*Det kan ikke være sandt!*“ sagde Barney, da han tog kikkerten ned. Han kunne nu se skikkelserne i objektets vinduer uden at bruge kikkerten. Objektet svævede omkring „fem til otte etager“ (15-20 m) over jorden og i en afstand på 23-30 m. Lyset fra objektet oplyste ikke jorden, og objektet var fuldstændig lydløst.

Pludselig blev Barney panikslagen. Ifølge Betty, der var mere bekymret for Barneys sikkerhed end interesseret i objektet, begyndte Barney at råbe og skrigе hysterisk: „*De bortfører os! De bortfører os!*“ Derefter sprang han ind i bilen, trådte på speederen og kørte ned ad hovedvejen i en rasende fart uden at se sig tilbage. Da Betty lidt efter rullede sideruden ned og kiggede tilbage, var objektet borte.

Ægteparret havde kun kørt i ganske kort tid, da de hørte en serie beeplyde, der kom bagfra. Hvert beep fik vognen til at ryste. Først omkring 56 km længere sydpå, ved Ashland, spurgte Betty: „*Tror du nu på flyvende tallerkener?*“ Barney svarede: „*Vær nu ikke dum. Det var ikke en flyvende tallerken!*“

I det samme hørte de 5-6 beeplyde ...

Dagen derpå

Det var morgen, da ægteparret nåede hjem. Betty lavede morgenmad, mens Barney tog bagagen ud af bilen. De var enige om ikke at fortælle nogen om oplevelsen og gik i seng. De vågnede sent på aftenen og begyndte at tale om oplevelsen. Barney mente, at „lederen“ havde fortalt ham et eller andet, men Barney kunne ikke huske, hvad det var.

Betty var urolig og spekulerede på, om de havde været udsat for stråling eller smitte. Trods aftalen om ikke at fortælle noget, ringede de til Bettys søster Janet, som for nogle år siden selv havde haft en ufoobservation. Hun foreslog, at de tog et kompas og gik ud til bilen for at se, hvordan kompasset ville reagere. Janet opfordrede dem også til at rapportere observationen til Pease flyvebasen i Portsmouth.

Barney nægtede pure at gå ud til bilen, så Betty gik selv derud med kompasset, som opførte sig ganske normalt, indtil hun nåede bagagerummet. Her sås en række blanke pletter i et cirkelmønster. Kompasnålen drejede voldsomt rundt, hvilket skræmte Betty, og hun løb ind. Barney blev overtalt til at gå med ud til bilen, og selv om kompasset også opførte sig underligt, da han førte det hen til de blanke pletter, benægtede han, at der var noget mærkeligt ved det.

Betty ringede til Pease flyvebasen, hvor den vagthavende officer bad om at tale med Barney om observationen. Barney gav modstræbende de ønskede oplysninger. Næste dag blev ægteparret ringet op af major Paul W. Henderson, der hele natten havde arbejdet på rapporten om deres oplevelse. Han var meget interesseret og ringede for at få yderligere oplysninger i sagen. To timer „forsvundet“.

Barney forsøgte at fortrænge oplevelsen, medens Betty ville vide mere om ufoer for om muligt at finde en acceptabel forklaring på deres oplevelse. Betty var på biblioteket og fandt her bogen »*The Flying Saucer Conspiracy*« skrevet af Donald E. Keyhoe. I bogen fandt Betty adressen på den amerikanske ufoorganisation NICAP. Hun kontaktede NICAP, og den 21. oktober 1961 besøgte ufologen Walter Webb ægteparret. Webb, der underviste på Hayden Planetarium i Boston, var på daværende tidspunkt videnskabelig konsulent for NICAP.

Walter Webb interviewede ægteparret og skrev en detaljeret rapport om hændelsen. Den 25. november 1961 besøgte Walter Webb igen Hills, denne gang i selskab med major Keyhoe og to forskere, Robert Hohman og C.D. Jackson. Under det timelange „krydsforhør“ gjorde man en opsigtsvækkende opdagelse: Betty og Barney var kommet to timer senere hjem end forventet, og de kunne intet huske fra køreturen mellem Indian Head - hvor Barney steg ud af bilen for at se på objektet på nært hold, og hvor den første serie beeplyde begyndte - og Ashland, hvor de kan huske vejskiltet „Concord - 17 miles“, samtidig med at de hørte den anden serie beeplyde. De havde faktisk mistet to timer og 35 miles. Hvad var der sket i de forsvundne timer? Først tre år senere skulle ægteparret tilsyneladende få det at vide.

Mareridt

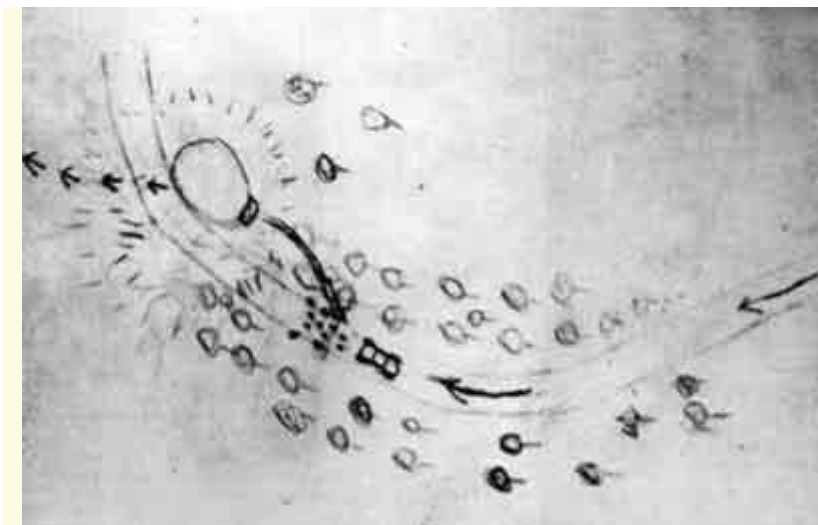
Oplevelsen gav dem begge uudholdelige angstfølelser. Barney led af søvnløshed, angst og mavesår. Betty, der også havde følelsesmæssige kvaler, havde 10 dage efter hændelsen mareridt igennem fem nætter. Hun drømte, at hun mødte 8-11 mænd - klædt i ens uniformer og „militærkasketter“ - der stoppede deres bil på vejen. En af mændene, der tilsyneladende var lederen, forsikrede ægteparret om, at der ikke ville ske dem noget ondt. Derefter blev de ført om bord i et mærkeligt skiveformet fartøj for at blive undersøgt. Undersøgelsen omfattede prøver af hår, fingernegle og afskrabninger af Bettys hud. Efter undersøgelsen blev parret ført tilbage til vognen, hvorefter de fik lov at fortsætte hjemrejsen. Betty nedskrev disse mareridtsagtige drømme, da de kunne have relation til deres ufooplevelse.

Hypnose

Efter anbefaling fra Barneys læge i Exeter begyndte ægteparret at konsultere dr. Duncan Stephens, der behandlede dem gennem et helt år uden positivt resultat. Dr. Stephens foreslog derfor, at Hills kontaktede dr. Benjamin Simon, som var en kendt psykiater i Boston, specialist i hypnotisk terapi ved behandling af psykiske sygdomme og hukommelsestab.

Dr. Simon behandlede ægteparret gennem et halvt år. Ved hjælp af regressionshypnose løste dr. Simon op for Barneys og Bettys hukommelsestab, erindringen om de to mistede timer. I løbet af 1964 var ægteparret hos dr. Simon hver eneste lørdag i omkring to timer. De blev hypnotiseret hver for sig og påført hukommelsestab efter hver session, så de ikke kunne diskutere indbyrdes, hvad de havde fortalt under hypnosen. Da hypnosesessionerne var tilendebragt, afspillede dr. Simon båndene fra sessionerne, og ifølge Betty fortalte de det samme.

Under hypnosesessionerne kom der ifølge Betty mange detaljer frem: Ægteparret var tilsyneladende blevet påvirket af den første serie beeplyde, således at de ikke kunne tale om, hvad der lige var sket. De drejede væk fra Hovedvej 3, ind på Hovedvej 175 og drejede skarpt til venstre ind på en sidevej. Her så de et rødt lys og en gruppe menneskelignende væsner, der stod på vejen. Barney standsede. Gruppen delte sig i to, og begge grupper nærmede

Barney Hills tegning af bortførelsen. Prikkerne på vejen er væsnerne, der standsede Barney og Betty og førte dem ind i fartøjet, som ses øverst på tegningen.

sig bilen. Betty blev rædselsslagen og forsøgte at komme ud af bilen og gemme sig i skoven, men netop som hun havde åbnet bildøren, stod fem af væsnerne foran hende. Umiddelbart efter gik Betty gennem skoven ledsaget af den samme gruppe væsner. Barney gik søvngængeragtigt og blev hjulpet på vej af to af væsnerne.

De kom til en lysning i skoven, hvor fartøjet stod på jorden. De blev ført op ad en rampe, gennem en dør, ind i en korridor og derefter ind i hver sit rum. To væsner, som Betty kalder henholdsvis „lederen“ og „lægen“ prøvede at kommunikere med hende, men hun forstod kun lederen, som talte engelsk. Betty fortæller:

„Først undersøgte de mig på samme måde, som vores videnskabsmænd sandsynligvis ville gøre, bortset fra at de forsøgte at indføre et nålelignende instrument i min navle. Det gjorde frygteligt ondt. Lederen førte sin hånd hen foran mine øjne, og smerterne forsvandt. Han så ud til at være forbavset over smerterne, og de standsede eksperimentet. Derefter gik lægen ind til Barney ... de var særligt interesserede i hans rygrad og fødder, og de satte desuden et sugekoplignende instrument på hans underliv ..."

Lederen forsikrede gentagne gange Betty om, at de ville blive bragt tilbage, så snart undersøgelserne var tilendebragt. Han gav hende en bog, så hun bagefter kunne bevise, at begivenheden havde fundet sted. Betty spurgte lederen, hvor de kom fra, og han viste hende et stjernekort med indtegnede flyveruter. Han forklarede, at de sorte, tykke linjer var handelsruter, de lyse linjer var flyveruter, der blev brugt jævnlige, og at de stiplede linjer var ekspeditionsruter. Han spurgte Betty, om hun vidste, hvor Jorden befandt sig på kortet. Da hun ikke vidste det, svarede han, at han så ikke kunne forklare hende, hvorfra de kom.

På dette tidspunkt vendte lægen tilbage og trak i Bettys tænder. Han var meget forundret over, at Barneys kunstige tænder kunne tages ud, og at Bettys ægte tænder ikke kunne. Barneys undersøgelse var nu overstået, og lederen fortalte, at de kunne vende tilbage til bilen. Barney blev igen hjulpet på vej. Betty tog bogen og fulgte efter Barney ud af fartøjet. Pludselig opstod der en højlydt diskussion mellem væsnerne, hvilket resulterede i, at lederen tog bogen fra Betty. Hun blev meget vred og sagde, at den var hendes eneste bevis på, at begivenheden havde fundet sted. Han svarede, at dette netop var problemet. Det var blevet besluttet, at de skulle glemme alt. Betty var trodsig og svarede, at ingen kunne forhindre hende og Barney i at huske, hvad de havde oplevet. Under den korte gåtur tilbage til bilen fortalte lederen, at de ville kontakte Betty.

Fartøjet begyndte at gløde og lignede kort efter en hvirvlende masse af røde farver. Det steg lodret op og forsvandt ud af syne i løbet af få sekunder. Ægteparret kørte væk fra lysningen i skoven og ind på Hovedvej 3. Betty fortæller:

„Jeg ventede, at Barney ville sige noget; men han forblev tavs, indtil jeg i en spøgefuldstone sagde: ‚Sig mig, Barney, tror du nu på flyvende tallerkener?‘. Han svarede: ‚Vær ikke dum‘. På dette tidspunkt hørte vi den anden serie beeplyde. Jeg tænkte ved mig selv: ‚Dette er deres farvel, de tager af sted. Det var sandelig en oplevelse. Barney er ved at glemme nu. De sagde også, at jeg skulle glemme alt. Måske er det bedst at glemme det hele‘ - og det gjorde jeg."

I tiden efter oplevelsen spekulerede Betty på, om det hele havde været en spøg eller en hallucination, men flere ting var tilsyneladende virkelige nok: Køreturen tog to timer længere, end den skulle. Bettys ur var holdt op med at gå samme nat, og Barneys gik i stå dagen efter. Der var rifter i Bettys nye kjole, og Barneys skosnuder var meget skrabede.

Betty fortæller: *„Dr. Simon fortalte os, at hvis oplevelsen virkelig fandt sted, ville vi finde lysningen i skoven. Vi ville ikke lede efter den, men engang finde den ved et tilfælde. En dag kørte vi rundt i White Mountains sammen med mine forældre, der ledte efter et campingsted til senere brug. Pludselig genkendte både Barney og jeg stedet. Vi løb ind i skoven, og dér var lysningen, netop som vi huskede den! Jeg vendte senere tilbage til stedet sammen med en rapportoptager og brugte adskillige timer med undersøgelser på stedet. Ud fra hans beregninger må ufoet have været omkring 20 meter langt."*

Fantasi?

Mange mener, at Betty og Barneys historie må være sand, da de jo fortalte den under hypnose. Helt så enkelt er det nu ikke, hvilket også fremgår af en udtalelse fra dr. Simon:

„ ... det er en udbredt tro, at hypnose er den magiske vej til sandheden. Dette er i en vis forstand også rigtigt, men man må forstå, at hypnose er en vej til sandheden, som den føles og forstås af den hypnotiserede. Sandheden er, hvad han tror, der er sandheden, og den kan være lig med eller forskellig fra den objektive sandhed. I de fleste tilfælde er den lig med."

Ifølge dr. Simon er den del af Hills oplevelse, der omhandler „bortførelsen“, et fantasiprodukt. Betty har drømt bortførelsen, og Barney har optaget den i sin bevidsthed efter gentagne gange at have hørt Betty fortælle venner og bekendte om mareridtene.

Bag kulisserne

Betty og Barney Hills oplevelse blev udødeliggjort med John Fullers bog »*The Interrupted Journey - Two Lost Hours Aboard a Flying Saucer*« (The Dial Press 1966) og med tv-filmen »*The UFO Incident*« i 1975. Oplevelsen blev en milepæl i ufologens historie, idet mange ufologer, som hidtil havde ignoreret bortførelsesberetninger, fordi de enten var alt for langt ude på overdrevet, eller fordi de var knyttet til de såkaldte ufoprofeter, nu ville se nærmere på dette aspekt af ufofænomenet, fordi de involverede personer tilsyneladende var troværdige.

Sagen har været genfortalt utallige gange - nogle gange i modstridende versioner - i mange bøger, og først i 2007 kom der for alvor nye oplysninger frem i sagen ved udgivelsen af de to bøger: »*Captured! The Betty and Barney Hill UFO Experience*« og »*Encounters at Indian Head - the Betty and Barney Hill UFO Abduction Revisited*«.

»*Captured! The Betty and Barney Hill UFO Experience*« er skrevet af Betty Hills niece Kathleen Marden og afslører, at Barney var en sygdomsramt mand under stort pres. Bogen viser også, at Betty ikke kunne se forskel på et landet rumskib og en gadelampe. Niecen Marden undskylder i bogen Bettys livlige fantasi og manglende jordforbindelse med, at hun mistede realitetssansen efter Barneys død i 1969. Undskyldningen holder dog ikke helt, for allerede før Barneys død havde parret hyppige ufooplevelser. I et brev, dateret den 4. april 1966, skriver Betty: *„Barney og jeg tager jævnlige ud om aftenen. Siden sidste oktober har vi set vores ‚venner‘ 8-9 gange ud af hver tiende tur til Portsmouth ... Sidste lørdag kørte vi en tur i White Mountains, da en ufo dukkede op nær Cannon Mountain omkring 15 meter over jorden og lige foran os. Lyset blev svagere, og vi kunne se rækken af vinduer, inden den blev usynlig."* Denne observation minder en del om det første ufomøde i 1961.

Denne anden bog om Hill-sagen, »*Encounters at Indian Head - the Betty and Barney Hill UFO Abduction Revisited*« (Anomalist Books 2007) er det spændende resultat af et flere dage langt møde i september 2000 i Indian Head Inn, New Hampshire, tæt ved det sted hvor den påståede bortførelse fandt sted i 1961. Under mødet deltog en række folk, som igennem mange år har beskæftiget sig seriøst med ufoer og lignende fænomener: Karl Pflock, Peter Brookesmith, Robert Sheaffer, Dennis Stacy, Eddie Bullard, Hilary Evans, Greg Sandow og Marcello Truzzi. Desuden var Betty Hill og hendes niece Kathleen Marden gæster en del af tiden.

Bogen gengiver de nævnte personers efterforskning i sagen og bekræfter en række allerede kendte oplysninger, ligesom den også fremlægger spændende nyt. For eksempel har Barney altid fortalt, at han under den første observation af objektet greb en donkraft som beskyttelse. I virkeligheden var det en kaliber 22 pistol, som lå gemt i bagagerummet, dvs. at han under køreturen ulovligt havde et skydevåben med ind i Canada. Det er et meget vigtigt punkt i beretningen, som andre ikke har set på før, og som blev fortiet i bogen om deres oplevelse, »*The Interrupted Journey - Two Lost Hours Aboard a Flying Saucer*«. Pistolen, og det, at den var omhyggeligt gemt væk, tyder på, at Barney var bange og følte sig som en truet mand.

Hills ægteskab, politiske aktiviteter og Bettys arbejde som socialrådgiver (inden for børnevelfærd) kan have ført til trusler. Ægteparret Hill var nemlig ikke hr. og fru Gennemsnitsborger - de var usædvanlige personligheder. Barney Hill var ansat i postvæsnet og havde en ledende position i menneskerettighedsbevægelsen i New Hampshire. I 1960, da Hills blev gift, var ægteskaber mellem forskellige racer meget usædvanligt. Andelen af afroamerikanske indbyggere i New Hampshire var forsvindende lille, og blandede ægteskaber krævede mod og indebar en vis risiko. Betty var en kvinde med en stærk personlighed og et job med højere status end mandens - igen usædvanligt dengang. Hun var fraskilt, og hendes første mand havde også været gift før. Barneys skilsmisse var en bitter affære, og ekskonen hadede Betty og ville ikke lade sine børn møde hende. Man kan godt forestille sig, at det at have „mistet“ sin mand til en hvid kvinde må have været en meget ydmygende oplevelse for en sort kvinde på dette tidspunkt. Barney levede under et vist pres. Han havde langt til arbejde, var ude i en bitter strid med ekskonen, og Betty var efter sigende ikke den letteste person at leve sammen med. Bettys niece, Kathleen Marden, husker som barn, at Barney blev meget indadvendt i en periode. Marden forbinder det med bortførelseshistorien, men den udløsende faktor kan i virkeligheden ligge langt tidligere. Barney havde tidligere i livet haft store problemer, f.eks. alkoholmisbrug, og det vendte tilbage efter ufooplevelsen i september 1961. Alkoholproblemer er ofte et tegn på stress eller andre problemer. Allerede fra starten af den skæbnesvangre rejse, som var dårligt planlagt, var ægteparret udmattet og viste tegn på tiltagende stress. Ikke mindst Barneys reaktion på lyset på himlen viser, at han befandt sig på kanten af panik.

Den britiske ufolog Peter Rogerson kommer i en anmeldelse af »*Encounters at Indian Head*« i tidsskriftet »*Magonia*« (No. 96, October 2007) med en interessant fortolkning af Barneys reaktionsmønster. Rogerson skriver:

„ . . . I stedet for at være manden, som beskyttede en lille kvinde, fejlede han. Det, han fortalte om under sin regressionshypnose - udtagning af sædvæske og en sonde i endetarmen - kan meget vel have en noget mere jordnær forklaring, som f.eks. at han tissede og gjorde i bukserne i panik; en meget traumatisk og skamfuld oplevelse. For at gøre ondt værre bliver Betty i sine drømme heltinden, som står ansigt til ansigt med de grå væsner og sætter dem på plads. Viser disse drømme ikke, hvem der havde bukserne på og bestemte, hvor skabet skulle stå i den familie?

Hvad er det, som Barney er bange for, og som Betty ikke har respekt for? Se på billederne af rumvæsnerne med deres hatte, jakker og bukser, husk kortene og den oprørske besætning. Der er ikke den store brug for kort i rumskibe, der hopper mellem stjernerne gennem ormehuller, bruger rummet og teknikker, som den menneskelige hjerne ikke kan fatte. Dette er et billede af et skib på havet. De er søfolk. Hvilken slags søfolk stjæler mennesker? Slavehandlere selvfølgelig! Alt det har vi overset, fordi vi ikke er sorte. Det er den grundlæggende angst, der griber Barney. De er skrækelige væsner, der ligner os og så alligevel ikke helt, og vil gøre ham til slave. Betty kommer fra den dominerende, hvide kultur, så hun kan ikke føle en angst for at blive ført tilbage til slaveri. Hun kan konfrontere besætningen. I hendes vision er søfolkene nærmest at betragte som en flok forvirrede pirater.

... På en måde er slaveri blevet en ingrediens i bortførelsesberetningerne. Tanken er, at de vil fjerne vores menneskelighed. Måske minder bortførelsesberetningerne os om, at vi alle er sorte nu ... Den „medicinske undersøgelse“ og symbolske „fertilitetstest“ er for Barney prikkeriet og undersøgelsen på auktionspladsen (ved slavehandel). For Betty er de måske en medicinsk foranstaltning for at undersøge, om der var nogen målbar radioaktivitet som følge af de genoptagne atomprøvesprængninger. Betty har inkorporeret Barneys frygt for at blive taget til fange i sine drømme, men hun kan ikke forstå, hvad det i virkeligheden drejer sig om. Hendes aliens lader dem gå, mens Barney mener, at han er flygtet ... Det, der for Barney var en oplevelse af uforfalsket rædsel, bliver for Betty et storslået eventyr - et eventyr der bringer hende langt væk fra denne verdens virkelighed.”

Det har i øvrigt været en udbredt opfattelse, at ægteparret Hill kun meget modvilligt ville fortælle om deres oplevelse, men de seneste to bøger om sagen afslører, at det forholdt sig helt anderledes. Betty holdt adskillige foredrag om oplevelsen, hun ringede til flyvevåbnet, kontaktede NICAP osv. Som historien med tiden ændrede sig, blev væsnerne venner, og de begyndte at udvikle overnaturlige kræfter og dukke op, når Betty bad om det. Og Betty begyndte at se ufoer alle steder - faktisk flere tusinde! Mange har tolket denne udvikling som en reaktion på sorgen over Barneys alt for tidlige død i 1969. Men Betty var allerede i denne tilstand så tidligt som i 1966, tre år før Barneys død.

Betty og Barney Hill i hjemmet i Portsmouth, fotograferet før 1961 og inden deres tilværelse blev forandret for altid. Bortførelsesoplevelsen, som ægteparret Hill fortalte om under hypnose, har dannet skole for eftertidens historier om ufobortførelser. De genkaldte deres oplevelse, 12 dage efter tv-selskabet ABC's afsnit »The Beller Shield« i science fiction-serien »The Outer Limits«. I dette afsnit optræder en alien med øjne og en opførsel, der matcher den alien, Barney fortalte om under hypnose, og som gav ham natlige mareridt. Barney Hill døde af et slagtilfælde den 25. februar 1969, 46 år gammel, og Betty Hill døde den 17. oktober 2004 som 85-årig. I 1995 udgav Betty bogen »A common Sense Approach to UFOs«. Betty var en flittig observatør og fremviste jævnligt fotos af det fænomener, hun havde set, og som hun selv kaldte ufoer, men som tydeligvis var kendte fænomener.

Foto: Milne Special Collections and Archives, University of New Hampshire, Durham, NH 03824

På museum

I dag indtager Hills oplevelse på godt og ondt en betydelig plads i ufologiens historie, ligesom deres ejendele er kommet på museum og kaster glans over hjembyen. I april 2009 udsendte University of New Hampshire en pressemeddelelse, hvori der bl.a. stod:

„Da Betty Hill, indbygger i Portsmouth, kørte sin mor hjem og befandt sig på Hovedvej 108 ved 20-tiden den 7. september 1977, så hun store røde og grønne lys på det, som hun mente var en ufo, da hun nærmere sig Trickling Falls i East Kingston. Da hun senere kørte hjem, så hun en anden ufo med røde og grønne lys, der fulgte jernbanelinjen tæt ved Hovedvej 107.

Betty Hills uforrapport er blot en af tusinder, som hun har nedskrevet gennem sit liv, efter at hun og hendes mand, Barney Hill, blev internationalt berømte, da de fortalte, at de havde været bortført af aliens i 1961 i New Hampshires White Mountains.

The University of New Hampshire afholder et offentligt arrangement og fejrer åbningen af udstillingen »Betty and Barney Hill Collection« fredag den 17. april 2009. Arrangementet og udstillingen sætter fokus på parrets bortførelse i 1961 og Barney Hills engagement i menneskerettighedsarbejdet i New Hampshire i 1960'erne ... Udstillingen viser bl.a. „Junior“ - en buste af væsnernes leder, tegninger, kjolen som Betty bar under bortførelsen, notesbøger, fotografier og dokumenter om bortførelsen såvel som materiale, der afspejler Barney Hills arbejde inden for NAACP (National Association for the Advancement of Colored People) og New Hampshire Advisory Committee for the U.S. Civil Rights Commission ..."

The Betty and Barney Hill Collection på University of New Hampshire er ret omfattende og fylder 87 mapper med breve, artikler, manuskripter, avisudklip, fotografier og dias, filmoptagelser, lydbånd og tegninger. Et stykke ufohistorie er kommet på museum. Måske dukker der en dag også en dagbog op, som kan kaste nyt lys over sagen?

Betty Hills kjole

Betty kunne huske, at hun under bortførelsen havde et væsen på hver side af sig som „eskorte“. De holdt fast i hendes overarme. Da hun blev ført om bord i fartøjet, sparkede hun meget vildt ud efter dem. Midt i den undersøgelse, hun gennemgik i fartøjet, ville væsnerne tage tøjet af hende. De havde dog problemer med lynlåsen, som gik i stykker. Da de havde fået tøjet af hende, smed de det på gulvet.

Da Betty og Barney kom hjem efter turen, tog Betty sit tøj af, foldede det sammen og lagde det i bunden af et klædeskab. Da hun et par dage senere tog det frem, så hun, at der var et lyserødt pulver flere steder på det. Hun smed det derfor i skraldespanden, men fortrød og lagde det til udluftning i solen. Pulveret blæste af og efterlod nogle pletter på stoffet.

Der var også skader på tøjet. Foret var i højre side revnet fra taljen og ned til underkanten, og lynlåsen var flået i stykker foroven. Da tøjet var beskadiget, ville hun ikke bruge det, så det kom til at hænge i klædeskabet i 40 år. Det blev ikke hængt i et lufttæt pose, og der blev heller ikke lagt mølkugler eller lignende ved det. Betty viste dog kjolen frem ved særlige lejligheder.

I anledning af 40 års-jubilæet for bortførelsen bragte ufotidsskriftet »MUFON UFO Journal« i september 2001 et par artikler om den berømte sag med bl.a. et billede, hvor Betty fremviser det tøj, som hun bar under bortførelsen, og beskriver pulveret og skaderne på tøjet. At Betty havde gemt kjolen, var en overraskelse, og det lykkedes MUFON (Mutual UFO Network) at få tilladelse til at lave en analyse af to stofprøver fra tøjet, en fra det misfarvede område og en med den oprindelige farve som kontrol.

Ud over de skader, der tilsyneladende opstod under bortførelsen, var der enkelte steder klippet små stykker ud, måske med henblik på undersøgelser, måske som souvenirs til venner og bekendte.

Desværre giver analysen af tøjet ikke klare svar på, hvad der skete med kjolen i september 1961. Det eneste, man reelt får at vide, er, at de misfarvede områder har været udsat for „noget kemisk“, der har påvirket både farve og fibre.

Artiklen »En nat i New Hampshire - for 50 år siden« stammer fra SUFOI's nye udgivelse Projekt UFO - tro, løgne og kold krig, som kan købes i [SUFOI Butikken](#).

Betty Hills kjole fra den berømte bortførelsesnat ses til højre og er blot en af de mange af parrets ejendele, som kan ses i udstillingen på University of New Hampshire. Bemærk, at der er klippet et stykke ud af kjolen. Det blev brugt til en analyse, som desværre ikke gav nogen afgørende resultater. Helt til venstre ses den buste, som Betty lavede i papmache, og som viser en af hendes „bortførere“. Hun havde ofte busten med på de mange ufokonferencer, hvor hun fortalte om bortførelsesoplevelsen.

Foto: UNH Media Relations, University of New Hampshire, Durham, NH 03824

Hvad med en Top Secret udflugt?

Staten New Hampshire har opsat et historisk skilt ved Hovedvej 3 i North Lincoln, ca. 1 mile nord for det sted, hvor ægteparret Hill havde en nærobervation for 50 år siden. Mindepladen er placeret på jord, der tilhører Indian Head Resort og ikke langt fra granitansigtet Indian Head.

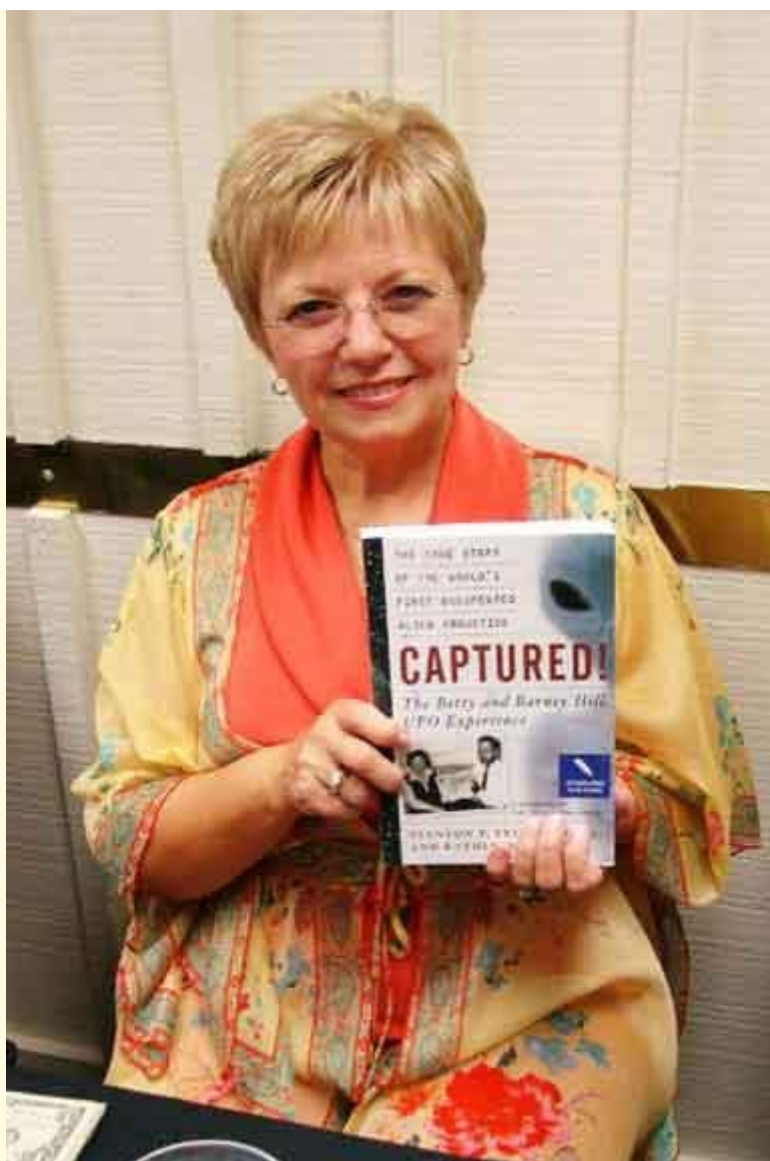

På mindepladen står der: „Natten mellem den 19.-20. september 1961 havde ægteparret Betty og Barney Hill fra Portsmouth, New Hampshire, en nærobervation med et uidentificeret flyvende objekt og to „tabte“ timer, da de kørte sydpå ad Route 3 nær Lincoln. Den følgende dag udfyldte de et rapportskema til Air Force Project Blue Book om et lysende, cigarformet fartøj, men fortalte ikke offentligt om deres oplevelse, før historien slap ud i »Boston Traveler« i 1965. Dette var den første større bortførelsessag i USA.”

Foto: Peter Spanos

Indian Head Resort er i dag et moderne motel med konferencerum, business center, restaurant, lounge og swimmingpools. 50-året for Hills oplevelse markeres med et tredages arrangement på Indian Head Resort den 23.-25. september. Kathleen Marden holder foredrag om tantens og onklens oplevelse og er guide på turen til observationsstedet.

»Betty and Barney Hill 50th Anniversary Celebration« ved Indian Head Resort arrangeres af Top Secret Tours, som bl.a. også kan tage dig med på ture til Area 51 og Roswell.

Kathleen Marden med bogen »Captured!«, som hun har skrevet sammen med Stanton T. Friedman.

Besøg fra rummet

Hver dag oplever ganske almindelige mennesker noget usædvanligt på himlen. Nogle mener, at de har set fremmede rumskibe og kalder dem for ufoer. Andre påstår, at de har mødt rumvæsner. Hvad er det egentlig vi ser, og hvad ved vi i dag om ufoer?

Formand for Skandinavisk UFO Information, Kim Møller Hansen, giver en række bud på disse spørgsmål i bogen »Besøg fra rummet«.

»Besøg fra rummet« giver læserne viden om ufomytens historie og udvikling med konkrete eksempler på spændende ufo-oplevelser og efterforskningen af dem. Bogen ser også kritisk på populære emner som korncirkler, Area 51 og konspirationsteorier.

[Besøg fra rummet](#) er på 48 sider, gennemillustreret i farver og skrevet til børn og unge fra 11 år. Bogen er udgivet i serien »De store fagbøger« på Gyldendal

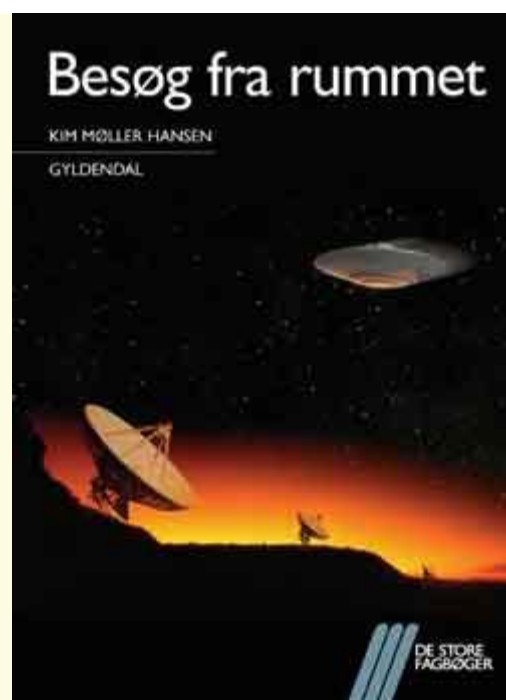
Bestillingsnr. B-075. Pris: kr. **139,00**.

Udgivelsesdato: 8. september 2011

Læs her en smagsprøve på [»Besøg fra rummet«](#).

I SUFOI Butikken finder du også andre bøger skrevet specielt til børn og unge:

- [Læs kritisk om ufoerne](#)
- [Vi ser på UFO'er](#) Udsolgt
- [Fakta om UFO](#)
- [Mysteriet om UFO'er](#)
- [Mysteriet om Liv på andre planeter](#) Mysteriet om Liv på andre planeter
- [Mysteriet om Rumvæsner i Fortiden](#) Mysteriet om Rumvæsner i fortiden
- [Mysteriet om gæsten fra det ydre rum](#) Mysteriet om Gæsten fra det ydre rum

Konspiration?

Af Kim Møller Hansen

Få dage efter terrorangrebet den 11. september 2001 - hvor to passagerfly hamrede ind i tvillingetårnene i World Trade Center-bygningskomplekset i New York, et tredje passagerfly ramte Pentagon, og et fjerde fly styrtede ned i Pennsylvania - dukkede de første konspirationsteorier op. I de efterfølgende 10 år er de vokset eksplosivt takket være internettet, hvor hvem som helst kan skrive hvad som helst uden at skulle stå til ansvar for nogen, uanset påstandenes urimelige og usandsynlige indhold. Nu får konspirationstilhængerne et særdeles kvalificeret modspil, idet journalist og historiker Ole Retsbo på forlaget Radius har udgivet bogen *Konspiration? - »Myter og facts om terrorangrebet d. 11. september 2001«*.

Hvordan kunne en flok amatører flyve de store jetfly? Hvorfor stoppede USA's luftforsvar ikke flykaprerne i tide? Hvordan kunne solide skyskrabere styrtede sammen som korthuse? Blev Bygning 7 - en 47 etagers kontorbygning i WTC-bygningskomplekset - sprængt i luften af amerikanske agenter? Var angrebet iscenesat af den amerikanske regering for at have en god undskyldning for at gå i krig i Afghanistan?

Disse og mange andre spørgsmål behandler Ole Retsbo på bogens 192 sider, der er velillustrerede med fotos og mange glimrende grafikker. Det er både underholdende, meget oplysende og ikke mindst afslørende. Konspirationstilhængerens „dokumentation“ og „beviser“ bliver udstillet og falder i den grad til jorden, når de møder virkelighedens fakta. Og så bliver det også tydeligt, at det amerikanske luftforsvar og flyvemyndighederne bestemt ikke altid er så effektive, som vi gerne vil tro, de er. Ole Retsbo dokumenterer bl.a. ved gengivelser af båndudskrifter, hvor stor forvirringen var hos de myndigheder, der havde ansvaret for luftrummet over USA denne skæbnesvangre dag. Generaler og andre højtstående personer har også efterfølgende direkte løjet over for undersøgelseskommissioner for at dække over inkompetence på eget ansvarsområde. Dette har naturligvis været vand på konspirationstilhængerens mølle og mudret billedet endnu mere.

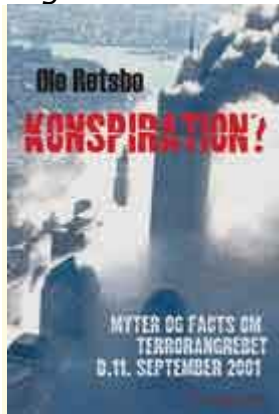
Konspirationstilhængerne beskylder til enhver tid myndighederne for at manipulere med sandheden, men i deres egen fremstilling af „fakta“ på de mange konspirationshjemmesider både her i Danmark og i udlandet manipulerer de groft med videooptagelser og citater, hvilket Retsbo giver en række eksemplariske eksempler på.

Det er kendetegnende for mange af konspirationsteorierne, at de er udtænkt af personer, som „kloger“ sig på faglige områder, hvor deres viden er lig nul eller i bedste fald temmelig begrænset, men ved hjælp af manipulation og veltalenhed finder de alligevel mange troende på internettet eller sikrer sig biindtægter ved foredrag m.m. Et godt dansk eksempel på sidstnævnte er ifølge bogen Niels Harrit, som siden 2006 har turneret land og rige rundt og overbevist tilhørere om, at Bygning 7 ikke styrtede sammen, fordi den blev ramt og sat i brand af dele fra de nedstyrtede tvillingetårne, men at skumle kræfter sprængte bygningen i luften for at skjule sandheden om terrorangrebet. Niels Harrit er tidligere lektor i kemi på Københavns Universitet, men det er tilsyneladende ikke denne faglige baggrund, han bruger for at nå frem til sin konklusion. Derimod gør han sig klog på områder, hvor han er amatør, nemlig inden for fagområder, hvor bygningsingeniører og brand- og nedrivningseksperter faktisk ved, hvad de taler om. Og deres udsagn og beregninger støtter på ingen måde Harrits påstande.

Selv om Ole Retsbo med udgangspunkt i sagens mange faglige og veldokumenterede undersøgelser nøgternt og uden spekulationer fremlægger naturlige, sandsynlige og helt igennem fornuftige svar på alle konspirationstilhængerens spørgsmål, så er han også fuldt bevidst om, at svarene vil prelle af på konspirationstilhængerne som vand på en gås. Ole Retsbo skriver i bogens afsluttende kapitel bl.a.:

„For mange i konspirationsbevægelsen er mangelen på [egne] håndfaste beviser imidlertid kun et udtryk for, at de, der stod bag angrebet d. 11. september (Bush-regeringen? CIA? FBI? Militæret? Dem alle sammen?), er så magtfulde, at de har kunnet true flere tusind lufthavnsansatte, kriminalefterforskere, ingeniører, retsmedicinere og militærfolk til tavshed (nemlig alle de, der enten deltog i forbrydelsen d. 11. september eller medvirkede til at dække over den bagefter, såsom ingeniørerne der lavede rapporten om Bygning 7's kollaps).

... Problemet er bare, at konspirationsteoretikerne ikke er tilfredse, når spørgsmålene så bliver besvaret. Mange af dem søger i virkeligheden ikke svar, men kun bekræftelse af deres teorier. Dermed også sagt at konspirationsteorierne om 11. september vil fortsætte til evig tid, (ligesom teorierne om Kennedy-mordet, der snart har 50 års-jubilæum), uanset hvilke oplysninger, der kommer frem i de kommende år. Selv om George Bush stillede sig op for åben tv-skærm i morgen og sagde: „Ja, det var mig, der stod bag angrebet d. 11. september“, ville der øjeblikkeligt dukke teorier op på internettet om, at den pludselige indrømmelse skulle dække over en endnu større forbrydelse, eller at Bush bare var en syndebuk for de virkelige gerningsmænd, - dem der i al hemmelighed trak i trådene d. 11. september, uden at vi nogensinde vil finde ud af, hvem de er.“

Ole Retsbo: »Konspiration? - Myter og facts om terrorangrebet d. 11. september 2001«
192 sider
Forlaget Radius
kr. 2011
Udgivelsesdato: 15. august 199.
Til bogen hører hjemmesiden www.konspirationsteori.dk. 2011.

Mere om bogen Konspiration?:

Anmeldelse: <http://skeptica.dk/artikler/?p=8940>

Anmeldelse

i »Information«: www.information.dk/277335

Ole Retsbo i Aftenshowet den 15. august 2011: <http://www.dr.dk/DR1/Aftenshowet/Klip+fra+Aftenshowet/20101217143204.htm#/15396>

Afslørende dokumenter fra det britiske forsvar

Af Kim Møller Hansen

Den 11. august 2011 offentliggjorde The National Archives (TNA) i Storbritannien 8.600 sider fra Det britiske Forsvarsministeriums (MoD) ufo-arkiv.

De 8.600 sider udgør den 8. og formentlig næstsidste „arkiv-pakke“ fra [The National Archives](http://www.nationalarchives.gov.uk/) - en offentliggørelsesproces, der begyndte i 2008, og som løbende er blevet dækket her i [UFO-Mail](http://www.ufo-mail.dk/). Ifølge dr. David Clarke, som er konsulent for The National Archives i forbindelse med frigivelsen af forsvaret ufo-arkiver, er der heller ikke denne gang sensationelle afsløringer om aliens og landede rumskibe, men rigeligt andet interessant læsestof, som kan kaste nyt lys over ufo-historiens udvikling.

Jeg vil i det følgende se nærmere på to konkrete sager. Den første handler om et tidligere hemmeligholdt, internt notat i MoD, som afslører MoD's politik i ufospørgsmål. Den anden sag er nye informationer ifm. en ufoklassiker: De radarvisuelle observationer ved Bentwaters-Lakenheath i 1956.

Det evige dilemma

Ufomyten har i perioder været et pr-materidt for efterretningsfolk verden over. På den ene side har ingen analyser kunnet pege på, at ufomyten truer landenes sikkerhed, så der har derfor ikke været den mindste grund til at bevilge penge til yderligere udforskning af fænomenet og gøre noget aktivt for at forhindre en trussel, som kun ufoentusiaster kan se. På den anden side oplever folk fortsat himmelfænomener, som de ikke kan identificere, associerer med rumskibe udefra og derfor mener, at landenes forsvar skal gøre noget ved. For at imødekomme offentligheden har mange myndigheder oprettet en kontorafdeling - i Storbritannien MoD's såkaldte „UFO-desk“ - som ufoobservatører kan indberette deres oplevelser til. Når man siger ja til at modtage folks indberetninger, har man vel også i sinde at undersøge dem - og det gør man vel kun, fordi der er noget om snakken, altså at der er tale om noget udefra, en trussel for staten eller andet vigtigt? Sådan synes ræsonnementet at være fra offentlighedens side, og det kan man vel egentlig godt forstå.

Et eksemplarisk eksempel på myndighedernes evige dilemma er et nyligt offentliggjort, internt notat skrevet den 5. juli 1995 af en Wing Commander (oberstløjtnant) i DI55 - en afdeling hos Directorate of Scientific and Technical Intelligence (DSTI) under the Defence Intelligence Staff (DIS).

I [dokumentet](#) fra oberstløjtnanten står der:

D/DI55/108/15

5. juli 1995

XXXXXX

Kopi til:

Hd CS(RM) 1

Offentlig adgang til ufo-dokumenter

Reference:

A. D/CS(RM) 4/6/37 dateret 4. april 95

1. Gennem mange år har forskellige ufo-grupper sat DI 55 i forbindelse med rapporter om Uidentificerede Flyvende Objekter. Jeg har for eksempel adskillige bøger derhjemme, som beskriver vores formodede rolle som „Jordens forsvarer mod den fremmede trussel“ - det er lysår fra sandheden!

2. Jeg ser ingen grund til fortsat at benægte, at DIS interesserer sig for UFOer. Hvis sammenhængen imidlertid bliver meldt ud officielt, vil MoD utvivlsomt blive presset til at oplyse, hvad efterretnings-rollen/-interessen er. Dette kunne føre til mistro og forlegenhed, eftersom kun de færreste vil tro på sandheden, nemlig at manglende økonomiske bevillinger og andre og højere prioriteringer har forhindret enhver undersøgelse af de tusindvis af indkomne rapporter.

3. Men alt i alt, når nu der gentagne gange er blevet set en forbindelse [mellem ufoer og myndighederne], og fordi jeg tror, at kopier af distributionslisterne er blevet offentliggjort, ser jeg ingen grund til længere at benægte sammenhængen. Det kan, måske, ses som det første skridt frem mod en mere åben afsløring af MoD's interesse.

XXXXXX
XXXXXX
Wing Commander
DI55c
OWOB 336 XXXXXX

Bentwaters-Lakenheath, 1956

„UFO-hændelsen den 13.-14. august 1956 ved Bentwaters og Lakenheath i det østlige England er den mest gådefulde og usædvanlige sag i radarvisuel-samlingen. UFOets tilsyneladende rationelle, intelligente opførsel antyder en mekanisk opfindelse af ukendt oprindelse som den mest sandsynlige forklaring på denne observation.“

Sådan skrev Condon-kommissionen i sin analyse af denne klassiske hændelse, som vi har grundigt omtalt i »[UFO-Nyt](#)«nr. 4, 1983. Som det fremgår af artiklen, var konklusionen dengang i 1983:

„Ud fra de foreliggende oplysninger er det således ikke klart, om Bentwaters-Lakenheath sagen stadig kan betegnes som ,en af de mest gådefulde og usædvanlige radarvisuelle sager‘.“

Denne konklusion byggede primært på udtalelser fra radareksperter og fra pensioneret officer Freddie Wimbledon, der under de hektiske timer var chef for hovedradarstationen RAF Neatishead i Norfolk. Wimbledon kunne dengang fortælle, at det vrimlede med falske radarekkoer denne aften, og at han ligesom de øvrige implicerede fik besked om at holde mund med hændelsen.

UFO-Nyt-artiklens oplysninger om Wimbletons udsagn bekræftes nu af dokumenter i TNA's 8. ufo-pakke. De fleste af sagens dokumenter er dog for længst makuleret. Det blev allerede kendt i 1972, da den daværende leder af MoD's UFO-desk, pensioneret generalmajor Anthony Davis, fortalte om det i en tv-udsendelse på BBC 2. Hvad Davis ikke fortalte dengang på tv, men som kan læses i MoD's dokumenter, er, at han faktisk var pilot på det ene af de Venom-natjagere, der af Freddie Wimbledon blev sendt på ufojagt den 13.-14. august 1956.

I MoD-papirerne fortæller Anthony Davis, hvordan radaren i Neatishead forsøgte at guide ham mod ufoet, men at hans egen radaroperatør i flyet ikke kunne fange ufoet på radaren, og at de endte med at forfølge en „klar stjerne“. Dette var sandsynligvis planeten Venus, som var nattehimmels mest dominerende objekt på dette tidspunkt.

Davis var øverstbefalende for en eskadrille Venom-natjagere, som havde 24-timers vagter på RAF Waterbeach nær Cambridge. I løbet af natten mellem den 13. og 14. august 1956 blev adskillige Venom-natjagere sendt op for at undersøge de ufoer, som det amerikanske flyvevåbens radaroperatører havde registreret nær Lakenheath. Men ifølge eskadrillens logbog var det „mystiske objekt“ muligvis en omstrejfende vejrballon.

Venom-natjagere fra RAF Waterbeach blev sendt på jagt efter falske radarekkoer og planeten Venus natten mellem den 13.-14. august 1956.

Fra SUFOI's Fotoafdeling

Af Ole Henningsen

„Har i går uploadet billeder fra min iPhone op på Facebook og faldt over et bestemt billede. Kan ikke huske det på motivet, da jeg ville tage billeder af skyformationen, og mine venner husker det heller ikke.“

Billedet blev taget omkring 19-tiden sammen med andre billeder af samme skyformation (dog uden objektet til venstre i billedet).“

Men hvad er det?

SUFOI kommentar

Efter en nærmere granskning af originalfoto og udsnitsforstørrelser er der ingen tvivl om, at det lidt ejendommelige mørke objekt, der ses yderst til venstre i billedet ved skyformationens kant, i virkeligheden er en fugl i flugt hen over himlen, der tilfældigt er kommet med på KK's flotte skyfoto.

Farø-Broerne 21. august 2005

En dansker bosat i Sverige har ved gennemgang af sine billeder fundet en gammel sag frem og nu sendt billedet til SUFOI. Han skriver bl.a.:

„Hvad er dette?

Set over Bogø/Farø søndag 2005 08 21 om eftermiddagen, eksakt tidsangivelse i EXIF. Blæste vind fra øst, fra billedets hø side. Objektet stod helt stille i luften, trods blæsten, virkede som om det en gang imellem ændrede vinkel en anelse. Højden vel omkring 100-150 m. Pludselig borte.

I får billederne ,lige fra kameraet', de er ikke ændret på nogen måde."

SUFOI kommentar

Efter at have studeret de modtagne fotos og udsnitsforstørrelser er der ingen tvivl om at det, der er observeret og fotograferet, er en såkaldt solar-zeppelin. Det er i princippet en stor, aflang, pose af sort plast. Fyldt med luft og lukket for begge ender af den aflange pose er den i stand til at flyve til vejrs pga. dens ringe vægt og den af Solen opvarmede luft i posen. Luften i posen bliver varm, fordi posen er mørk. Nogle gange har opsenderne en tynd snor i den, for at kunne få den ned igen.

I det aktuelle tilfælde med det angivne vejr må den have haft en snor i hver ende ned til en samlet „dragesnor“ tilbage til jordoverfladen. Hvordan den er forsvundet på relativ kort tid, er der ikke på stående fod en forklaring på.

Måske er den opsat af de lokale kitesurfere, som der er mange af i det opgivne område, når vinden er til det.

Det er nogle ganske gode fotografier, fotografen heldigvis har taget, der også glimrende illustrerer udseendet af en sådan solar-zeppelin.

Vi har nogle få beskrivelser af dem fra Danmark, men de er ikke så almindelige herhjemme, hvorimod de ofte har kunnet ses på himlen i bl.a. Tyskland i en lang årrække. Der har ligget et eksemplar af en solar-zeppelin i Fotoafdelingens arkiv, som der har været eksperimenteret med for 15 år siden.

De almindeligste til salg på nettet er 3 m lange, men ud fra beskrivelsen og de modtagne fotos er det sandsynligt, at den aktuelt observerede og fotograferede må være betydeligt længere. På nettet kan man finde dem i op til 15 meters længde.

Tidligere sag

Fra 2009 kendes en tilsvarende sag, der har været omtalt i [UFO-Mail nr. 112](#).

Links til salg af solar-zeppelinere og videooptagelser på YouTube:

<http://sciencekit.com/product.asp?pn=IG0027392&mr:referralID=1faa4031-c12b-11e0-891e-001b2166c2c0>

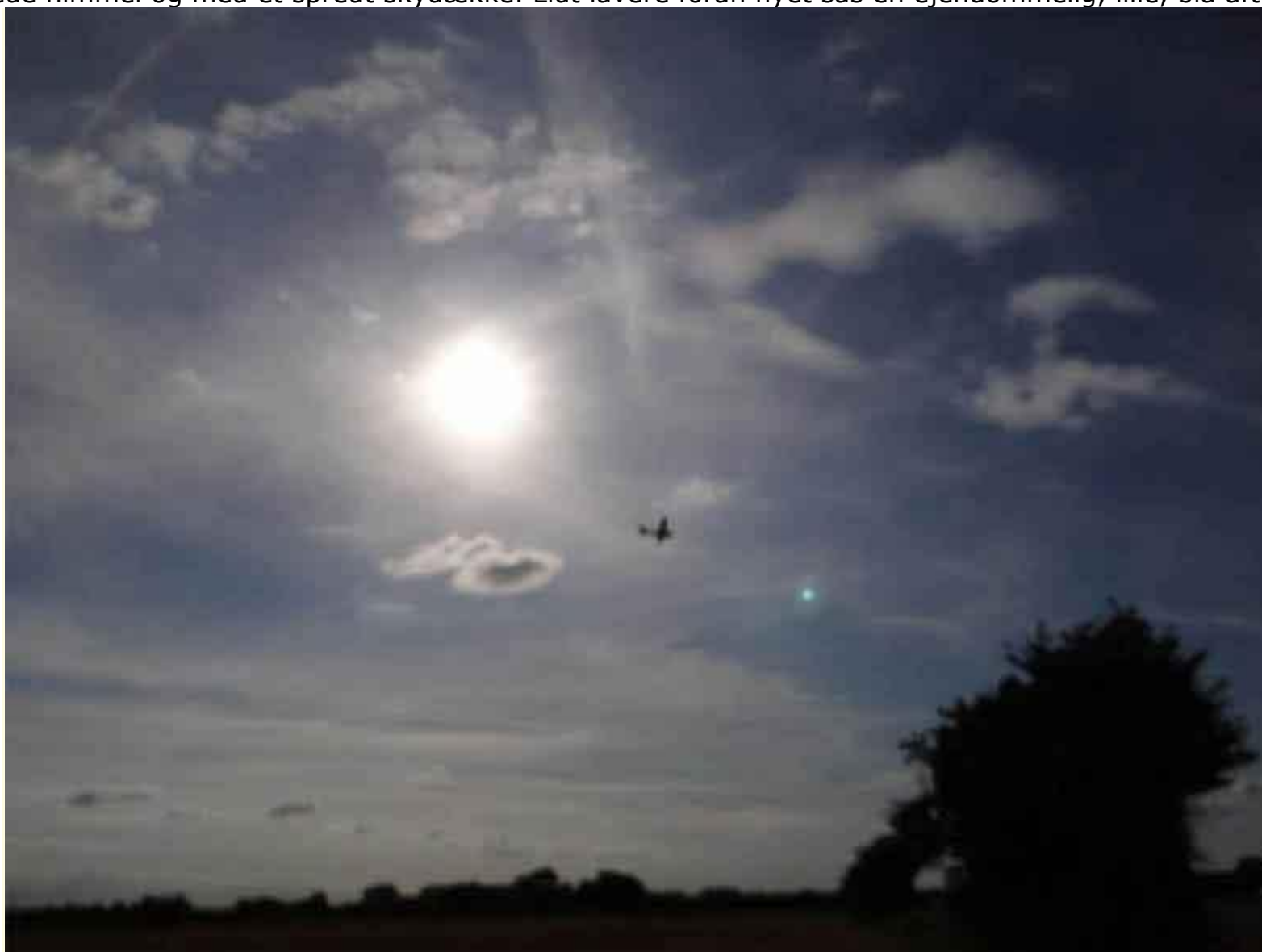
<http://www.youtube.com/watch?v=Asstv3jtpSs&feature=related>

<http://www.youtube.com/watch?v=u8lPKT840OM><http://www.youtube.com/watch?v=IakbCOIzQ90&NR=1>

<http://www.youtube.com/watch?v=VOIJZxzaICY&feature=related> <http://www.youtube.com/watch?v=PIE49i-07cY&feature=related>

18. august 2011

En optagelse uden yderligere kommentarer blev modtaget fra læseren TN og viste et uskarpt billede af et fly på den solbeskinnede himmel og med et spredt skydække. Lidt lavere foran flyet sås en ejendommelig, lille, blå aftegning.

SUFOI kommentar

Udsnitsforstørrelser af det originale foto med efterfølgende ændringer i lys- og kontrastforhold viser éntydigt, at der er tale om en refleks i kameraets objektiv.

En sådan refleks optræder almindeligvis diametralt modsat (gennem billedets midterpunkt) lyskilden - i dette tilfælde er lyskilden Solen.

Andre eksempler på refleksfotos modtaget af SUFOI's Fotoafdeling kan ses på i følgende numre af UFO-Mail:

[UFO-Mail nr. 125](#)

[UFO-Mail nr. 130](#)

[UFO-Mail nr. 124](#)

[UFO-Mail nr. 114.](#)

26. juli 2011

Det senest modtagne foto fra Danmark til undersøgelse af SUFOI's Fotoafdeling er iflg. billedets såkaldte exif-data taget den 26. juli 2011. Fotografen oplyser yderligere i første omgang, at billederne er taget af stillestående lys på himlen i nærheden af Pandrup, Nordjylland.

Har læserne et godt bud på, hvad der her er tale om?

Seriøse og konstruktive kommentarer kan sendes til [Skandinavisk UFO Information - SUFOI](#)

Seneste registreringer af ufo-beretninger

til SUFOI på adressen www.ufo.dk kan ses i listen over [Indberetninger perioden 1/7 - 30/9 2011.](#)

Thisted 15. august 2011

En af observatørerne, GL fra Thisted midtby, har den 15. august i ca. 10 sek. set orange lys flyve på himlen fra en sydlig til en nordlig retning. Han fortæller yderligere om sin oplevelse:

„Der dukkede 2 op over den sydlige horisont, medens jeg var ude i gården for at indsamle glemt tørretøj. Den ene bag den anden en anelse forskudt, som en slags formation. Vingerne eller hele skroget var lidt diffuse i kanten. De havde form som en boomerang med spidsen foran. Anslået højde: måske 3000 meter.“

I en senere henvendelse efter modtagelsen af SUFOI's automatiske svarskrivelse til observatører, spørger han: „Tak for SUFOI's opfølgende mail af 17-08-11. Jeg vil egentlig gerne vide, om der har været lufttrafik af militær eller civil art over Thisted By den pågældende aften. (ca. kl. 2230)?“

SUFOI's kommentar

Vi har desværre ikke selv mulighed for umiddelbart at afklare, om der kan have været militær eller civil flyaktivitet over Thisted den pågældende aften. Det hænder, at vi kontakter myndighederne for at få oplysninger om flyaktivitet, men vi gør det generelt kun i forbindelse med fotosager eller meget komplekse sager.

Ud fra SUFOI's kendskab til Flyvevåbnets øvelsesmønster og flytrafik i øvrigt, er det ikke sandsynligt, at der har været militær trafik over Thisted by 17. august på nævnte tidspunkt. Det kan ikke udelukkes, men er næppe sandsynligt. Flyvevåbnet (FTK i Karup) oplyser almindeligvis kun om militær trafik, mens civiltrafik skal afklares via Naviar i Kastrup. Efterlysning af vidner fra Thisted.

Er der læsere, der kan hjælpe observatøren med yderligere oplysninger om flytrafik, eller hvad der i givet fald er observeret fra Thisted, hører SUFOI's Rapportafdeling meget gerne nærmere på adressen: [Skandinavisk UFO Information - SUFOI](#)

Løst og facts...

Af Ole Henningsen

TV-prædikanten tog fejl:

Jorden gik ikke under - vi beklager...

Den 89-årige TV-prædikant Harold Camping forudsagde i maj måned Jordens undergang ved en række enorme jordskælv den 21. maj. Nyheden om den forestående undergang gik verden rundt i div. medier, og beklageligvis fik vi ikke denne nyhed med i en af vore tidligere ufo-mails.

Da Jorden fortsat bestod, måtte Harold Camping efterfølgende erkende, at han havde regnet forkert, og at Jordens undergang nu i stedet er fastsat til 21. oktober.

Camping har tidligere regnet forkert, da han f.eks. forudsagde Jordens undergang i 1994.

Det vil dog blive tilstræbt fra redaktionens side at udsende oktober måneds udgave af ufo-mail inden den 21. oktober.

Kan korncirkler forklares fysisk?

Videnskab.dk tog hul på et kontroversielt emne, da sitet den 2. august refererede en nyhed fra LiveScience, <http://www.livescience.com/15353-crop-circle-artists-technology-physics-hoax.html> om at Richard Taylor, som er professor i fysik ved University of Oregon, i magasinet Physic's World har fremsat en teori om, at noget så dagligdags som GPS'er og mikrobølgeovne kan bruges til at frembringe de store kunstværker, der kendes under betegnelsen „korncirkler“. Noget knap så dagligdags som lasere kan også spille en rolle, mener han.

Planetarieleder Ole J. Knudsen, Steno Museet i Aarhus, kommenterede bl.a. artiklen med bemærkninger om, at det var rart, at Richard Taylor forsøger at komme med en plausibel forklaring på disse mærkelige forekomster.

„Der er ingen tvivl hos Taylor om, at korncirklerne er menneskeskabte, og det er der heller ikke hos mig“, siger Ole J. Knudsen i sin kommentar til videnskab.dk

Artiklen afstedkom 23 kommentarer på videnskab.dk <http://videnskab.dk/miljo-naturvidenskab/forsker-korncirkler-kan-forklares-med-fysik>

„Vi bør tage tilbage til Månen igen“, siger Neil Armstrong

Astronauten Neil Armstrong har 42 år efter sin Måne-landing med Apollo 11 været ude med meldingen om, at USA bør satse på igen at sende mennesker til Månen.

Vi har lavet seks landinger deroppe og udforsket områder på størrelse med en mindre by. Det efterlader os omkring 22,5 mio. kvadratkilometer, som vi endnu ikke har udforsket, siger den nu 81-årige astronaut til nyhedsbureauet AFP i anledning af en forestående tale til Den amerikanske Kongres.

Neil Armstrong er kendt for at være et meget reserveret privatmenneske, der kun sjældent optræder i medierne. Men på sin tale vil han give sit bud på, hvordan den amerikanske rumadministration NASA kommer videre fra det dødvande, organisationen tilsyneladende befinder sig i.

Han har tidligere kritiseret præsident Obama for at være „dårligt rådgivet“ i rumfartsspørgsmål.

Det er Armstrongs opfattelse, at nye missioner til Månen vil give forskerne muligheder for at gøre en mængde praktiske erfaringer, inden man som et langsigtet mål sætter kurs mod planeten Mars.

Meteor over Peru?

En videofilm af en formodet meteoritundergang filmet fra Peru er de seneste dage flimret rundt i ufo-kredse og medier, og nogle satte naturligvis hurtigt betegnelsen „ufo” på lysstriben på himlen.

Videoklippen kan bl.a. ses på denne adresse: <http://www.youtube.com/watch?v=H5NlXnW1mrY>

Godt nok ser optagelsen meget spektakulær ud, men der er nu en ret så almindelig forklaring på lysfænomenet: Et fly med kondensstriberne oplyst af den nedgående sol.

Fænomenet har ofte givet anledning til en vis opstandelse. Se f.eks. [UFO-Mail nr. 123](#).

Det kan også anbefales at se sammenligningerne på den tyske ufo-forsker Hansjürgen Köhlers blogarkiv: <http://www.hjkc.de/blog/2011/>

Meteoror kan ses i dagslys, hvis de er tilstrækkeligt lysstærke, men meteoror på aften- og nattehimlen tiltrækker sig naturligvis større opmærksomhed.

På adressen <http://www.space.com/12778-dazzling-meteor-streaks-atlanta.html> kan man se den (i skrivende stund) seneste optagelse fra et all-sky-camera af et meteor, der brænder ud over Atlanta, USA.

Læs ufo-beretninger på www.ufo.dk

Seneste indberetninger til SUFOI om ufo-oplevelser kan ses på www.ufo.dk under *Observationer*.

Bliv medlem af SUFOI's Støttekreds i 2015

- og vælg en bog

Foreningen Skandinavisk UFO Information drives af frivillig og ulønnet arbejdskraft. Vores primære opgave er at give offentligheden seriøs information om ufomyten gennem ufo.dk og sekundært at registrere observationer af usædvanlige himmelfænomener. Du kan læse om SUFOI's formål og vision [her](#).

Du kan med et økonomisk bidrag på kr. 250 - og naturligvis gerne mere - gøre det muligt for os fortsat at drive ufo.dk og foretage undersøgelser af ufooplevelser.

Vi håber, at rigtig mange vil fortsætte med at bakke op om vores arbejde ved at blive medlem af støttekredsen.

Betaling kan foretages på girokonto 9 11 77 25 eller via netbank til konto 3113-9117725. Brug venligst kortkode 01 og anfør navn, adresse og bestillingsnummeret (fx B-075) på den ønskede, gratis titel.

Som medlem af SUFOI's Støttekreds har du ingen forpligtelser over for foreningen. Støttebeløbet gælder for et år.

UFO-Mail udgives af Skandinavisk UFO Information.

© SUFOI 2011. Nyhedsmedierne kan, i henhold til ophavsretsloven og med tydelig kildeangivelse, bringe citater fra signerede artikler. Artikler må kun bringes i deres hele udstrækning efter skriftlig aftale med [Skandinavisk UFO Information - SUFOI](#). Print og fotokopier af indhold fra UFO-Mail er belagt med Copydan-vederlag.